

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że EBC naruszył prawa skarżącej poprzez brak rozpoznania jej wniosku w jednej łącznej decyzji, która uwzględniałaby wszystkie mające znaczenie aspekty prawne, a w szczególności tego, że EBC nie uwzględnił podstaw dla udzielenia dostępu, że w sztuczny sposób pominął niektóre podstawy udzielenia dostępu, że błędnie zinterpretował system publicznego dostępu w sposób, który raczej ogranicza, a nie poszerza dostęp i przejrzystość, że nie dokonał interpretacji i nie zastosował wszystkich systemów w spójny sposób, że nie przedstawił adekwatnego uzasadnienia, że popełnił błąd wydając odrębną decyzję o potencjalnym prawie dostępu na podstawie art. 22 ust. 2 SSMR⁽¹⁾ i art. 32 ust. 1 SSMFR,⁽²⁾ że błędnie nie rozważył zasady skutecznego środka prawnego na podstawie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz że błędnie poczuł się w obowiązku wycofać niezredagowanego tekstu FOLFT-assessment [oceny sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia upadłością].
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest niewystarczająco uzasadniona i jest obciążona oczywistymi błędami w ustaleniach, ponieważ brak jest w niej wyraźnej podstawy i wyjaśnienia, dlaczego w szczególności zredagowane części FOLFT-assessment musiały zostać wycofane.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że EBC błędnie zinterpretował i zastosował art. 4 ust. 1 lit. c) decyzji EBC o publicznym dostępie do dokumentów⁽³⁾, art. 27 SSM, art. 53 CRD IV⁽⁴⁾ oraz wyroku Trybunału.⁽⁵⁾
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że EBC błędnie zinterpretował i zastosował art. 4 ust. 2 decyzji EBC o publicznym dostępie do dokumentów.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest obciążona wadą proceduralną, ponieważ EBC nie udzielił dostępu do akt zgodnie z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w postępowaniu prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013 L 287, s. 63).

⁽²⁾ Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014 L 141, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja europejskiego banku centralnego z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/3) (2004/258/WE) (Dz.U. 2004 L 80, s. 42).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013 L 176 s. 338).

⁽⁵⁾ Wyrok Trybunału z dnia 19 czerwca 2018 r. *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht/Ewald Baumeister* (C-15/16, EU:C:2018:464).

**Skarga wniesiona w dniu 26 grudnia 2022 r. – Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles
i in./Rada**

(Sprawa T-797/22)

(2023/C 63/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles (Bruksela, Belgia) i dziesięciu innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, T. Ghysels, J. Nowak, T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 12 rozporządzenia Rady (UE) 2022/1904 z dnia 6 października 2022 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) nr 833/2014 dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie i art. 1 pkt 13 rozporządzenia Rady (UE) 2022/2474 z dnia 16 grudnia 2022 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 833/2014 dotyczące środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie w zakresie, w jakim zastępują one i zmieniają, odpowiednio, art. 5n ust. 2 i art. 5n ust. 4–12, a następnie art. 5n ust. 2 i art. 5n ust. 4–11 rozporządzenia (UE) nr 833/2014 dotyczącego środków ograniczających w związku z działaniami Rosji destabilizującymi sytuację na Ukrainie w odniesieniu do usług doradztwa prawnego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych do ochrony życia prywatnego i dostępu do wymiaru sprawiedliwości, przewidzianych odpowiednio w art. 7 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w zakresie w jakim ogólny zakaz świadczenia usług doradztwa prawnego stanowi ingerencję w prawo każdego podmiotu prawa do zwrócenia się do swojego adwokata o konsultację w sprawach prawnych; a także naruszenia zasady tajemnicy zawodowej i zasady niezależności adwokatów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim wprowadzenie ogólnego zakazu świadczenia usług doradztwa prawnego nie jest środkiem mogącym prowadzić do realizacji uzasadnionych celów założonych przez Unię w kontekście konfliktu między Rosją a Ukrainą i wykracza poza to, co jest ściśle niezbędne do osiągnięcia tych celów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim wprowadzony ogólny zakaz świadczenia usług doradztwa prawnego nie jest ani jasny ani precyzyjny, a jego stosowanie pozbawione jest przewidywalności.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2022 r. – Ordre des avocats à la cour de Paris i J. Couturier/Rada

(Sprawa T-798/22)

(2023/C 63/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ordre des avocats à la cour de Paris (Paryż, Francja), Julie Couturier (Paryż) (przedstawiciel: L. Donnedieu de Vabres, avocate)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie przez Sąd swojej właściwości do orzekania w przedmiocie niniejszej skargi w zakresie, w jakim jego właściwość do dokonywania pełnej kontroli zgodności z prawem nie jest w żaden sposób ograniczona w odniesieniu do rozporządzenia przyjętego na podstawie art. 215 TFUE, który nadaje skutki prawne stanowiskom Unii przyjętym w ramach WPZiB;
- stwierdzenie dopuszczalności skarg zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE;